

Zase bude 18. prosinec 2011, datum skonu Václava Havla. Ať je mu země lehká, byť nechal zmizet svazky StB se svými kamarády z „mokré čtvrti“; od Petra Cibulky si za to vysloužil nesmrtelnou větu: „Vašku, jsi prase, jsi prase, jsi hovado“

- Redakce CZ24 News | 17. prosince 2019

ČESKO: Tak si opět připomínáme 18. prosinec 2011, datum skonu Václava Havla. Nyní pokus o připomenutí mého nezvyklého nekrologu; o mrtvých jenom dobře, budiž jim země lehká, nicméně není od věci dodat, že díky němu byla vyměněna naše svoboda za lichvu exkomunistických oligarchů.

Prolog: S Petrem Cibulkou se známe skoro padesát roků, byl mým spolužákem, Bydleli jsme spolu na studentských kolejích v tehdejší Gottwaldově. Jezdil jsem k němu do vilky pod Kraví horou v Brně, on mě zase navštěvoval u nás na Valašsku, ani jeden z nás ale nedostutoval.

Pak se naše cesty v dobrém rozešly, až jsem se dozvěděl z médií, že se ocitl ve vězení jako disident. Tak se z něho stal známý předlistopadový politický vězeň, stanul po roce 1989 v opozici nejen vůči nastoupivší vládě, ale odmítl i celý transformační proces a jeho vyústění.

Vzpomínám si, že na studentských kolejích byl fandou sbírání hudebních nahrávek zakázaných skupin, proto si později zadělal na malér i svým členstvím v režimem nemilované Jazzové sekci... Je rozvedený. Má syna s političkou JUDr. Hanou Marvanovou...

Vydával časopis Ty rudá krávo, později přejmenovaný na Necenzurované noviny, a distribuoval některé částečně protivládní, částečně i protisystémové publikace, mimo jiné i Dolejšího „Analýzu 17. listopadu“, s níž se ovšem stát neztotožnil. Výrazně do politického dění zasáhl vydáním seznamu spolupracovníků Státní bezpečnosti. Jeho velmi ostré protikomunistické naladění bylo dobře známé. Svým pojetím antikomunismu však nestál, jak občas tvrdila komunistická žurnalistika, na „fašistických“ pozicích.

Havlovo trapné konání: Nastal okamžik, kdy jsem Cibulku obdivoval za jeho statečnost, s níž „vyprášil hlavě státu kožich“. Hanobení prezidenta Václava Havla se Petr Cibulka podle vyšetřovatelů dopustil dle magnetofonové nahrávky během jednání Městského soudu v Praze dne 14. prosince 1993, kdy ho vulgárně urážel slovy: „Vašku, jsi prase, jsi prase, jsi hovado!“. Za hanobení prezidenta republiky mohl být odsouzen až k dvouletému vězení.

Havel však nenechal svého spoludisidenta odsoudit. Z trestného činu hanobení republiky bylo nejprve od 19. května 1994 vypuštěno hanobení státních orgánů a od 1. ledna 1998 byl tento trestný čin zrušen definitivně. Trestný čin hanobení představitele republiky byl sice už v roce 1990 omezen na hanobení prezidenta, ale i tato skutková podstata zůstane součástí českého právního řádu až do konce roku 1997.

Václav Havel v Ostravě 1990... Snímek Břetislav Olšer

Pak jsme se s Petrem setkali v roce 1990 v Ostravě, kde vášnivě hovořil k horníkům, následně přijel do města uhlí a oceli také čerstvý prezident Václav Havel, jehož jsem pak provázel celou jeho ostravskou cestu... **To už jsem věděl, že jsem byl oficiálně uznán za toho, kdo neměl žádné plotky s StB. Písemně mi to potvrdil i tehdejší ministr vnitra Ján Langoš, který mi zaslal negativní lustrační osvědčení...**

Havlovo další děsivé pochybení: Nejenže nechal zmizet svazky StB, aby z nich tak vymazal své kamarády z „mokré čtvrti“, však v rámci „humanitárního bombardování“ Srbska a Černé Hory také nechal zničit srbské vesnice, po nichž zůstaly jen trosky. Vše zhodnotil svými slovy **29. dubna 1999 ve francouzském listu Le Monde v rozhovoru, který poskytl před svou cestou do USA agentuře Reuters:**

“Domnívám se, že během zásahu NATO v Kosovu existuje jeden činitel, který nikdo nemůže popřít: nálety, bomby, ty nebyly vyvolány ze zničných zájmů. Jejich povaha je výlučně humanitární: to, co je zde ve hře, jsou principy, lidská práva, jimž je dána taková priorita, která překračuje i státní suverenitu. A to poskytuje útoku na Jugoslávskou federaci legitimitu i bez mandátu OSN...”

Rok 1998 a vznik opoziční smlouvy - velmi výmluvné video - Podívej se na to a udělej si raději názor sám(a): <https://www.facebook.com/214437865669111/videos/392154614564101/>

Ve své mocenské pýše Václav Havel rovněž vyměnil Lucernu za 200 milionů od estébáka Junka, navíc lásku a pravdu nechal na pospas lžím a nenávisti. Proměnil jím slibovaný svůj jediný pobyt na Pražském hradu o trojnásobek. Také dokázal též měnit své milenky, aby je okouzloval svojí osobní mocí mezi poslušnými chartisty...

Spisovatel Paul Berman poprvé o Václavu Havlovi napsal v květnu 1997 v americkém deníku The New York Times. V článku nazvaném „Král filozof je smrtelný“ nastolil několik otázek, které si Češi zbožňující obraz spravedlivého vládce odmítali klást.

Berman mimo jiné poukázal na to, že Havlovy myšlenky a jazyk jsou nejvíce ovlivněné německým filozofem Martinem Heideggerem. „Heidegger hovořil o Bytí, čímž nazýval něco jako celou existenci zplozenou duchovnem...”

V reportáži amerického spisovatele Paula Bermána bylo psáno o Václavu Havlovi na téma dvou jeho zásadních pochybení, kdy „skočil na špek“ Václavu Junkovi, jenž s ním směnil Chemapol za Lucernu, potažmo za 200 milionů a nakonec za nevládný Havlův morální kredit.

Berman psal mj. též o tom, jak prezident Havel poté, kdy obdržel 200 milionů korun za prodej Lucerny, začal všude Chemapol chválit a bránit jeho šéfa Václava Junka, kterého ministerstvo vnitra označilo za nedůvěryhodného podnikatele, protože spolupracoval před rokem 1989 s StB. Havel měl v té době větší zájem hovořit o Chemapolu, než o NATO či filozofické otázce bytí. A jen prohlásil: „Chemapol je pilířem české ekonomiky...”

Nic ovšem netrvá věčně, ani láska k jedné Lucerně; Chemapol v roce 1999 zbankrotoval. Zůstalo po něm 16 miliard korun dluhů. Kam peníze zmizely? Není známo, asi co se dělo ve stylu, s jakým ministr vnitra Sacher zlikvidoval seznamy StB, na nichž figurovali chartisté a další potřebné osobnosti.

Aby toho nebylo málo, z Bermanovy reportáže byl zřejmý též fakt, že Havel vzápětí zase učinil

paradoxně filantropa z uhlobarona Zdenka Bakaly, bezohledného likvidátora Ostravsko-karvinské důlní společnosti, jejichž 44 tisíc horníků a jejich rodin přivedl na mizinu a stát připravil podvodnou a tehdejšími ministrem financí Sobotkou podepsanou privatizací OKD cca o pět miliard Kč... („To jsou paradoxy, pane Vaněk...“ Není to náhodou z Audience právě od Havla...?)

Další střípek z mých postřehů; když hráli Havlovu hru „Pokoušení“ v Novém divadle v Torontu a nikdo jí nerozuměl...

Další střípek z mých postřehů; když hráli Havlovu hru „Pokoušení“ v Novém divadle v Torontu a nikdo jí nerozuměl:

A nyní něco o období, kdy, jak se výše pravilo, zapsal nesmazatelně do československých dějin a projevil se rovněž jeho charakter, když napřed jako prezident Česka řekl, že „Mravní řád musí být východiskem“. Upozornil a pak mravně vydržel na Pražském hradu jako prezident tři funkční období, přestože se zapřísahal koncem roku 1989: „Slibuji, že funkci prezidenta převezmu pouze na jedno volební období, abych se pak věnoval práci dramaturga...“

A neodpustil si pokrytecké pokárání, že české společnosti chybí mravní povědomí, které je nahrazováno lpěním na materiálních hodnotách; zapomněl snad na 200 milionů za jeho Lucernu...? Jaký byl Václav Havel? Stačí úryvek z jeho projevu v prosinci 1989:

„Komunisté vás budou strašit nezaměstnaností, není to pravda, ničeho se nebojte. Dvacet let tvrdila oficiální propaganda, že jsem nepřitelem socialismu, že chci v naší zemi obnovit kapitalismus, že jsem ve službách imperialismu od něhož přijímám tučné výslužky, že chci být majitelem různých podniků... Byly to všechno lži, jak se záhy přesvědčíte, protože tu brzy začnou vycházet knihy, z nichž bude zřejmé, kdo jsem a co si myslím. Slibuji vám, že funkci prezidenta vezmu na jedno volební období, pak bych se chtěl věnovat práci dramatika...“

Nadace Dagmar a Václava Havlových Vize 97 byla naposledy v plusu v roce 2009. Od té doby narostl počet zaměstnanců, zvýšily se peníze na jejich platy i provoz nadace. Částky vybrané od sponzorů ale oproti roku 2009 výrazně klesly; celkově loni Nadace Dagmar a Václava Havlových hospodařila se schodkem 8,7 milionu korun. Rok předtím byla v minusu o 5,3 milionu a také v předchozích letech se pohybovala v červených číslech. Podle výroční zprávy utratili zaměstnanci nadace přes patnáct milionů korun.

Od dárců se jim ale podařilo vybrat „pouze“ necelých pět a půl milionu korun. Nejvyšší částku - 1,15 milionu - věnovala Vizi 97 nadace miliardáře Karla Janečka, který ovšem sedí „na svém“, tedy ve správní radě Vize 97. A zatímco za platy v nadaci utratili téměř pět milionů, na charitu potřebným lidem poslali „mimořádnou sumu“ 907 tisíc korun... Navíc nemá ani hlavní Havlův sponzor Bakala, který sice jen okradl havíře o desítky miliard...

“Naše země nevzkvétá... stát, který se nazývá státem dělníků, dělníky ponižuje a vykořisťuje.... režim ponížil člověka na výrobní sílu...” a tak zněl Havlův projev v roce 1990. Asi též proto si dal do čela své první vlády kovaného komunistu Čalfu a poté uspořádal divoce hektickou amnestii.

Z celkového počtu 33 700 (23700 v ČSR a 10 000 v SSR) nepodmíněně odsouzených osob v tehdejší ČSSR, bylo plných 23 500 osob, tedy více než dvě třetiny, včetně vrahů, propuštěno. Celé řadě dalších odsouzených měl potom být trest zmírněn. U mnoha obviněných také v důsledku amnestie již ani nebylo zahájeno trestní stíhání. Značný počet z nich byl do vězení po spáchání následných trestných činů zase soudy vrácen...

Havel vyhlásil amnestii ještě v letech 1993 a 1998, vždy ke svému zvolení prezidentem. Tyto

amnestie se však již týkaly mnohem menšího počtu osob (v roce 1993 bylo amnestováno 130 lidí, v roce 1998 bylo na základě amnestie propuštěno téměř tisíc obviněných a odsouzených)

Vraťme se však nyní ke dnu osmého výročí Havlova úmrtí 18. prosince 2011 (Vlčice-Hrádeček) k počátku, tedy k mému článku o tom, jak před 50 lety zveřejnily 27. června 1968 Literární listy - týdeník Svazu československých spisovatelů a deníky Mladá fronta, Práce a Zemědělské noviny prohlášení Dva tisíce slov, které požadovalo změnu poměrů v Československu. Dokument vznikl na podnět lidí z Československé akademie věd. Autorem výzvy byl český spisovatel Ludvík Vaculík. Na snímku se svojí milenkou Lenkou Procházkovou...

Manifest podepsaly stovky osobností veřejného života a více než sto tisíc občanů z cca 14 milionů. Vedení KSČ reagovalo hystericky. Sovětský vůdce Leonid Brežněv dokument označil za kontrarevoluční a jako naprostý doklad toho, že vedení KSČ nemá situaci v zemi v rukou. Stal se tak impulzem k rozsáhlému politickému tlaku i mediální kampani proti Československu.

Dva tisíce slov, které patří dělníkům, zemědělcům, úředníkům, umělcům a všem - vyjádřil stanoviska občanské společnosti a nestraníků k poměrům v Československu mezi lety 1948 až 1968. Reagoval tak na předchozích dvacet let, kdy komunisté vládli, a popsal představu o tom, jak by se měly poměry v zemi vyvíjet dál.

„Manifest tvoří tři části. V první Vaculík formuloval kritiku vlády komunistické strany, a to na poměry roku 68 dost ostře,“ řekl historik Zdeněk Doskočil z Ústavu pro soudobé dějiny AV ČR; a **poté 1. ledna 1977 vzniklo „Prohlášení Charty 77“...**

Autory, organizátory a mezi prvními signatáři byli Jan Patočka, Jiří Němec, Václav Benda, Václav Havel, Ledislav Hejdránek, Zdeněk Mlynář, Pavel Kohout, Petr Uhl, Ludvík Vaculík, Petr Uhl a Jiří Hájek... Mnozí z nich byli stalinovští komunisté a bývalí členové KSČ...

A pak jaderný fyzik **František Janouch na základě 2000 slov založil v roce 1978 ve Stockholmu Nadaci Charty 77. Finančně ho v tom podporoval americký miliardář George Soros, hlavní spojku tvořil pozdější prezident Václav Havel.**

Později Janouch vyprávěl, jak byl v roce 1981 u Sacharova, sovětského fyzika, disidentaa obránce lidských práv a nositele Nobelovy ceny za mír v New Yorku na recepci u příležitosti oslavy jeho šedesátin. **Jakási Svetlana Kostic, Jugoslávka, jež byla v nadaci Open Society Fund, mu řekla: „Pojď, seznámím tě s někým zajímavým.“ a přivedla ho k Sorosovi.**

S tím si padli do oka. Že prý koukal na činnost Nadace Charty 77, zajímá ho to a rád by ji podpořil. Pak se Janoucha zeptal: **Kolik chceš? Vytáhl z kapsy šek, vypsál ho na deset tisíc dolarů a Janouch je poslal do hamburské banky. Byl řádně zaúčtován. Havel, který v té době byl jedním z vedoucích činitelů opozice, o těchto stycích věděl.**

Jitka Vodňanská...

A dnes, jakoby jen náhodou, je tu po půl století také čerstvá knižní novinka: Jitka Vodňanská: „Voda, která hoří“. Vydal Torst, Praha 2018. 508 stran. Je v ní jako na dlani život Václava Havla, který se odehrával z velké části v prostoru ostře nasvíceném různými bodovými reflektory. Bylo na něj vidět víc než na koho jiného, ale byla tam i místa tmavá, neprůhledná. Do určité míry to byl veřejný, odkrytý život.

Už dlouhé roky před prezidentstvím pod policejním dozorem, ale i před zraky desítek přátel (Havel by mimořádně družný člověk), pak již stovek známých, spolupiklenců či tisíců sympatizantů. **Byl to život naprosto naplněný událostmi a činnostmi různého druhu, které vedly k tomu, že ať již vědomě, či jaksí spontánně se Havel stal hlavní postavou opozice, což vyústilo v onen prezidentský mirákl konce roku 1989.**

Foto: koláž

Vedle a souběžně s tím však existoval i Havel privátní, na začátku druhé poloviny 80. let **čerstvý padesátník, bezdětný intelektuál a umělec s hédonistickou náturou a zároveň velmi komplikovanou povahou, žijící „oficiálně“ v nepřilíš funkčním, zato však vzájemně pevném a jaksí nezrušitelném manželství s výjimečnou Olgou.**

Vlastně všechno bylo kolem Havla nějak výjimečné. Výjimečný byl tedy i **život řekněme intimní, který byl prožíván se stejnou složitostí a intenzitou, s jakou Havel dělal vlastně všechno ostatní.** Tento osobní svět VH již také není zcela neznámý a existuje v různých vydáních.

Snímek Břetislav Olšer

Od těch lidových šprochů, jaký to byl děvkař, až k těm chápavějším, decentnějším, řekněme informovanějším, které pronikly i do některých lepších biografií, i když i v nich zůstalo mnoho zamlčeno nebo nepovězeno, a to z různých důvodů (viz knihu Michaela Žantovského). Tím hlavním však byla skutečnost, že nejdůležitější svědectví držela v rukou žena, která v klíčovém období let 1983 až 1989, respektive až do poloviny 90. let, kdy se vztah definitivně uzavřel, měla k Havlovi nejbliž: Jitka Vodňanská.

Tato žena, která o „případu“ veřejně nikdy nemluvila, přestože o tajemství se mluvit nedá, a mnoho „se vědělo“ jinak a z jiných zdrojů, vydala nyní, jak se frázovitě říká, své svědectví. Zdaleka to není jen svědectví o jednom obtížném a dle všeho také hluboce prožívaném vztahu, i když ten nakonec představuje centrální masu tématu, nějakých 250 stran. Ty jsou však zapojeny do horizontu jednoho

života, který je představen pochopitelně subjektivně, ale v celistvosti a snad, alespoň na mě to tak působí, s maximální upřímností.

Home coming party po návratu Václava Havla z vězení v dubnu 1983. Zleva Josef Danisz, Ivan M. Havel, Václav Havel, Jitka Vodňanská, Anna Šabatová...

Jitka Vodňanská (nar. 1944) je „**psychoterapeutka, supervizorka, učitelka psychoterapie, supervize, rodinné terapie a buddhistické meditace vipassana**“. To stojí na záložce knihy, která je toho textovým svědectvím. Podstatnou složkou terapie je usilovná snaha dostat se k sobě, najít kořeny a příčiny toho, proč jsme tím, čím jsme...

Je, tedy byl, to samozřejmě vztah problematický. Havel je ženatý a Olga po celou dobu nepřestane být, navenek a asi i vnitřně, zásadní a nepostradatelnou postavou jeho života. Oba, Havel i Olga, žijí v otevřeném vztahu s někým jiným, ale nechťejí se vzdát jeden druhého. **Nejspíš toho nejsou schopni, víc on, než ona, která mu navrhuje po několika letech rozvod, on nejdřív snad s úlevou přijímá, pak jde vše zase do ztracena.**

<http://hedvicek.blog.cz/1111/narozeniny-starickeho-mocnare>

Vodňanská píše, že „**nebyla iniciátorkou toho vztahu**“, **neboť by jí bránila právě Havlova ženatost, ale jakmile k výzvě z jeho strany došlo, nebylo možné ji oslyšet a nebylo možné ze začatého vztahu už odejít.** Tak ty důvody a vlastnosti vidí po letech: „Totální přítomnost. Charisma. Pravdivost. Zodpovědnost. Soucit. Fascinující smysl pro humor. Náš společný smysl pro humor...“

Zní to exaltovaně, ale nejspíš to vyjadřuje podstatu toho pouta. To, když secvaklo, stalo se fatalitou. Ona, psychoterapeutka alkoholiků, se sama stane aktérkou obapolné citové závislosti, která se přitom odehrává v prostoru ještě jiné závislosti: Havlově závislosti na Olze a nejspíš i na vlastní představě o své roli, kam se úplně rodinný život, který by nutně, alespoň na začátku, musel vést, nehodí.

„Proč vůbec nejsem schopen – aspoň v osobním životě – nějakého výrazného činu, radikálního řezu, velkého citu?“ ptá se, možná teatrálně, v dopisu, který jí pošle v květnu 1984. Je to měsíc po asi nejbolestivějším rozhodnutí jejich vztahu, tedy pro ni nejbolestivějším. **Otěhotní, nejprve napíše Olze, které se svěří. Ona navrhne „nepředvídatelné řešení“: komunu ve třech. Vodňanská se přesto rozhoduje jít na potrat, role Václava je v té věci spíš alibistická než hanebná.**

To není jubilejní setkání členů Charty 77, to jen František Teuner promlouvá 15. prosince 1943 v Lucerně. V první řadě na pódiu pod bustou Adolfa Hitlera zasedli důležití funkcionáři Kuratoria - ve skupině napravo od mikrofonu sedí hned jako první zleva Eduard Chalupa, hlavní funkcionář organizace pro oblast Velké Prahy, oddaný nacionální socialista. Ten měl na manifestaci krátký uvítací projev. Foto: archiv Lukáše Beera.

„Kdybys byla o deset patnáct let mladší obyčejná holka, která bere věci ležérně (**dítě sem, dítě tam, hlavně, že ho mám, nikomu ho nedám**), pak bych Ti Tvé rozhodnutí asi vylouval,“ píše v dopise, který ji má snad uklidnit. Je to trapné psaní, zvláště v pasážích, kdy vysvětluje, proč

nebude u komise (svým způsobem je ta nechuť pochopitelná): protože mu přivezou na Hrádeček „fůru trámů a jiných materiálů“.

Se znalostí Havlovy pedanterie je však taková výmluva „autentická“: nevykrucuje se, nevymlouvá se, přiznává se, že mu přivezou trámy. **A dopis zakončí kaskádou výzev, z nichž zarazí ta zcela nehavlovská „Ber to sportovně!“...**

Je to dopis zvláštní necitlivosti, **která je jinak u Havla, překypujícího pozorností, netypická, svědčící o zmatku a bezradnosti.** Ale je si třeba uvědomit jednu věc: že totiž jen výjimečně hledíme do trapností v tak otevřené podobě a že obvykle muž v takových případech neodchází s vavřínovým věncem vítěze. „Bohužel,“ komentuje to po letech Vodňanská, „Svoji šanci jsme promarnili...“

Po osmileté známosti se Havel v roce 1964 oženil s Olgou Šplíchalovou, o dva roky později vydal svou první knihu Protokoly a dálkově dostudoval divadelní fakultu Akademie múzických umění, načež se stal dramaturgem Divadla Na zábradlí...

V knize Vodňanská též píše: „Václav měl rád na ženách kromě jiného divadelní, skoro bych řekla povrchní, primitivní blyštivost a pozlátko. Říkával, vyšperkuji se, zvoň, chrastí, čím víc, tím líp. Připnu si tě jako krásnou brož na klopu. Budu se tebou chlubit. Dodáš tím lesku i mně... Sněhurka kráčela dolů do jídelního salonu ve fialových blyštivých hábitech a chřestila, ošperkovaná a zmalovaná jako stará kurva. Václav byl nadšen. Usazena do čela stolu. Výkvět stál a z plna hrdla zpíval: „Hej hou, hej hou.“ Jídlo mělo sedm chodů, sedm příchutí, sedm barev... Radovala se a koupala v nadobyčejném intelektuálním žonglování...“

Ve filmu Upír z Feratu herec Lábus a Dagmar Veškrnová-Havlová...

Byl to rozporuplný patriarcha, který na jedné straně setrval ve svazku s Olgou, které se nejspíš na jedné straně bál (Vodňanská píše, že se mění v okamžiku, kdy se na něj Olga vlídně usměje), ale na

druhé straně ji citově potřeboval – jako ale i ona jeho! Zdánlivě v rozporu s tím bylo, že **na Vodňanskou žáril a velmi nelibě nesl, když se někde kolem ní ochomýtl nějaký alternativní mladík. Vrchol pokrytectví...**

Sám nebyl v žádném případě prost svodů, které ho někdy zavedly do pěkného průšvihů, jak o tom svědčí dlouhý dopis ze září 1985, kde s **kafkovským sebezpytem rozebírá důvody, proč se spustil s jakousi ženou, která nyní tvrdí, že s ním čeká dítě - nebylo nakonec jeho.** Je to obranná sebeanalýza tak důkladná, až nabývá komických rozměrů, byť tak nebyly míněny. I v tom je ale celý Havel...

Ovšem ještě nebyla řeč o Havlových Dopisech Olze; **smilník Václav Havel a Olga Havlová byli sice manželé 32 let, ale jejich manželství bylo poznamenáno mnoha nevěrami, milenkami u jednoho stolu, nemanželským dítětem.** „Olga stála při něm spíš jako maminka než manželka,“ popsal Havlův vztah s Olgou Michael Žantovský v životopisné knize o prezidentovi s názvem „Havel“.

Popisuje v ní vztah Vaška s Olgou, na kterém se **podepsaly nejen nevěry, ale i jeho několikaleté paralelní vztahy s Annou Kohoutovou, Janou Tůmovou či Jitkou Vodňanskou.** „Záliba, se kterou jí vyprávěl o svých milostných úspěších, a když byl později ve vězení, posílání jejím prostřednictvím něžných vzkazů a básniček ne jedné, ale rovnou dvěma jiným ženám, hraničí s nepochopitelností,“ komentuje Havlovo chování Žantovský.

Samozřejmě, že si **dnes jeho ženy najdou i čas na odpočinek, proto se posadí na lavičku Václava Havla, pod strom Václava Havla, na náměstí Václava Havla, či na letiště Václava Havla, aby svoji filozofickou meditaci završily setkáním s členkami punkové skupiny Pussy Riot,** které za své kreativní souložení ve skupině Vojna dostaly Cenu Václava Havla; není vyloučeno, že za toto ocenění **hypoteticky zopakují v pražském Biologickém muzeu grupáč, tentokrát s oslavným transparentem: „Souložíme na počest 41. výročí založení Charty 77 a Václava Havla...“**

Inu, byl prezident Václav Havel skutečný **čaroděj dobroděj a ikona pražské kavárny, nebo jen „užitečný idiot“ Washingtonu...?** Budoucnost to snad prověří a ukáže skutečnou pravdu a lásku, co nedostává na frak od lží a nenávisti...

PS: Slova Václava Havla v roce 1989

„...Komunisté vás budou strašit nezaměstnaností, není to pravda, ničeho se nebojte. Dvacet let tvrdila oficiální propaganda, že jsem nepřitelem socialismu, že chci v naší zemi obnovit kapitalismus, že jsem ve službách imperialismu, od něhož přijímám tučné výslužky, že chci být majitelem různých podniků... Byly to všechno lži, jak se záhy přesvědčíte, protože tu brzy začnou vycházet knihy, z nichž bude zřejmé, kdo jsem a co si myslím. Slibuji vám, že funkci prezidenta vezmu na jedno funkční období, ale pak bych se chtěl věnovat práci dramatika. Také vám slibuji na svou čest, pokud se za mého volebního období nezlepší životní úroveň v ČSFR, sám odstoupím z funkce.

V budoucnu se podle mého mínění musí prezidentský úřad vymezit. Prezident nemůže mít tak velké pravomoci, jaké má dnes. Pro mě není rozhodující, s jakým slovem jsou sociální jistoty spojovány, ale to, jaké jsou. Já si představuji, že by měly být daleko větší, než jaké poskytovalo to, co mnozí nazývají socialismem. Možná se ptáte, o jaké republice sním. Odpovím vám: O republice lidské, která slouží člověku, a proto mám naději, že i člověk poslouží jí.

Za svůj třetí úkol považuji podporu všeho, co povede k lepšímu postavení dětí, starých lidí, žen,

nemocných, těžce pracujících, příslušníků národních menšin a vůbec občanů kteří jsou na tom z jakýchkoliv důvodů hůře než ostatní. Žádné lepší potraviny či nemocnice nesmí být výsadou mocných, ale musí být nabídnuty těm, kteří je nejvíce potřebují. Připravujeme koncept důkladné ekonomické reformy, která nepřinese sociální stresy, nezaměstnanost, inflaci a jiné problémy, jak se někteří z vás obávají. Svádět všechno na předchozí vládcu nemůžeme nejen proto, že by to neodpovídalo pravdě, ale i proto, že by to mohlo oslabit naši povinnost samostatně, svobodně, rozumně a rychle jednat...

Všichni chceme republiku, která bude starostlivě pečovat o to, aby zmizely všechny ponižující přehrady mezi různými společenskými vrstvami, republiku, v níž se nebudeme dělit na otroky a pány. Toužím po takové republice více než kdo jiný. Náš stát by už nikdy neměl být přivažkem či chudým příbuzným kohokoliv jiného. Musíme sice od jiných mnoho brát a mnohému se učit, ale musíme to po dlouhé době dělat zase jako jejich rovnoprávní partneři, kteří mají také co nabídnout. Jsou lidé, kteří kalí vodu a panikaří, že se bude zdražovat. Dávejte si na ně pozor! Ptáte se s údivem, jestli bude inflace, jestli bude zdražování?

Mnohokrát a jasně tato vláda řekla ve svém programovém prohlášení, včetně dalších dokumentů a ministři na tiskových konferencích, že jejich úsilím je, aby přechod od neekonomiky k ekonomice byl pokojný, bez sociálních aspektů, bez návaznosti nezaměstnanosti, bez jakýchkoliv sociálních krizí nebo podobně. Jestli se sem tam pohne cena cigaret nebo něčeho, to v téhle chvíli nevím, zatím je snaha, aby se nehýbalo nic, alespoň v nejbližších měsících. Žádné gigantické zdražování nebo dokonce nezaměstnanost, jak to panikáři systematicky šíří, nic takového nepřipravujeme.

Již nikdy do žádného paktu nepůjdeme. Podle mého mínění nesmí náš stát šetřit na investicích do školství a kultury... Také náš mnohokrát deklarovaný úmysl provést reformu tak, aby nevedla k velkým otřesům, velké inflaci, nebo dokonce ke ztrátě základních sociálních jistot, musí naši ekonomové přijmout prostě jako úkol, který jim byl zadán. Zde neplatí žádné NEJDE TO..."